

הוציאו לו פרק חמישי יומא

מז.

עין משפט
נר מצוה

א א ב ג מיי' פ"ד מהל'
עבודת יוה"כ הל' א':
ב ד מיי' פי"ג מהלכות
מעשה קרבנות הל' יג':

תורה אור השלם

- [illegible]

מוסף רע"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

הוציאנו 19. **השטת** לפני מלך בשר ודם **אין** עושים בן. ממה
לי והאמר לקמן (דף מט:) נוטל הבצק בראשי אצבעותיו
והוא אומרים בשנים והיכי עביר הכי השתת לפני מלך בשר ודם
אין עושים כן ויש לומר דהם אינו אלא מושר הבצק אצלו והוא
אינו מונה באויר אלא על ידו הוא

מונה ומושכו אלגנטיניו כדי לחפון
פעם אחרת אבל לימשוך למחמה
בשיניו ולאחותה אלרעא לאו אורח
ארעה אבל תימה לה לעבדי למחמה
צית יד ארוך דבאלו הכי ארמין
לעיל דציוס הכפורים הכי ארובה
ויעשה לה צית יד ארובה שגגיע
עד צית השחי ויתפוש אותה צצית
השחי וראש המחמה תהא מונחת
על ידיו או על זרועו השמאלי וכי
מטי לפנים ישלשל ידיו עד הרפפה
וישמוט ידיו בנחת מתחת המחמה
ויושיב המחמה עד הרפפה וי"ל כיון
דבעינן מלא המחמה גחלי אש אש
אפשר שלא יפזר מהן קצת אי הוה
עבד הכי אי נמי וי"ל לפני מלך
בשר ודם אין עושין כן כו':

ה [למחתה] (א) עלה
הירי לזוריד ונשבליה

תימה נחמיה נח קחמר כן היה מנחה
 של הכף כשיעור חפניו של כל כהן
 גדול הגדול לפי גדלו והקטן לפי
 קטנו היו עושין כל שעה כף אחת
 כפי אותו שיעור יש לומר דלמה
 היה להם לעשות כן אדרבה טפיל
 נחמיה אס הכף היתה גדולה יותר
 דאי שזה למלא חפניו היתה אס כן
 כשמערה מחפניו לתוכה אי אפשר
 שלא יתפזר ויפול לארץ מעט:
 וזו היא עבודה קשה שבמקדש.
 סבירא ליה כמאן דאמר
 צפרק אלו מנחות (דף עה:) שהיה
 קופל אחד לשנים ושנים לארבעה אבל
 למנח דבי רבי ישמעאל דאמר
 פותחין עד שמחזירין לסולתן אינה
 עבודה קשה יותר משאר מנחות:
 הדך

אזרני חיל למלחמה אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע
ליו על רבי ישמעאל כן קמחית פ"עם אחת סי"פ
בשוק ונתת צינורא מפיו על בגדיו ונכנס ישוב
אתה אמן שני כהנים גדולים ביום אחד ושוב אמרו
קמחית פ"עם אחת יצא וסיפר עם אדון^י אחד בשוק
בגדיו ונכנס יוסף (עם) אחיו ושמש תחתיו וראתה
ביום אחד ת"ר שבעה בנים היו לה לקמחית וכולן
אמרו לה חכמים מה עשית שזוכית לכך אמרה להם
תי קלעי שערי אמרו לה הרבה עשו כן ולא הועילו
ה מדה לקומץ איבעיא להו מהו שיעשה מדה לחפינה
וצצו אבל הכא דלא כתיב בחפניו אלא מלא חפניו
ו דילמא יליף מלא מלא מקומצו ת"ש וכך היתה מדה
עשוה מדה^י אחרת עושה לא ה"ק וכך היה חזון
נה^י חופן וחזון וחופן דילמא שאם רצה לעשוה מדה
סר ושלא יותיר ת"ר מלא קומצו יכול מבורץ ת"ל
כול אפילו בראשי אצבעותיו תלמוד לומר מלא
הא כיצד חופה שלש אצבעותיו על פיסת ידו וקומץ
ובמחבת

לנושאה, והקטורת מלא חפני וצונתו. **י' וזר דרדו**. לשון זור הם עשבים כגון חבילי דרדין. **ז' וזר** לגג, דהנו רבנן התולש עשבים והמודד זורדים אם לאיכלה כגורגות אם לבהמה כמלא בעלי חכ. שי' ואומרים שגירלתן בשור שואו שיש טלול ואומרים כהה, ושי' ואומרים שכתבדו ר' שמחה כדכתיב ויתני חי' למלחמה. כלומר ויתני דכתיב וזה א"י מן השטורים, ויורדת מן הברור שבטיפה של שכבת ורע ואני מן הברור שברבורו. ואמרה ויתני לשבעה בנים הללו, ורשע ראשי שהיה צנונה ביהוה. **ר' רבנן מלא קומצו** [בקימץ] ואמר קומץ קומץ בקימץ, וקומץ מן הלא לעולם לא היה קימץ אלא כידו של כהן. **אביעיל** יהוה מלא לעשות מלא מידתה, שי"מ שאם רוצה לעשות לה מידה עושה. ודחינן לא הכי קתני וכך היה מידתה כפפ בחיור. ואקשינן כי הוהון בחיור חורו דור וחסון בפניו להקטין. ודחינן לא דימלא שאם ר' שמחה מודד באותה מידה עושה. אי מי של' ארס חסון יתור, אלא כינסי מלא חפניו, ואלו ודחופין בפנים ³ על המחצת אלא כחפניו. ת"ד קמץ מוש מלא קומצו מסלתה משמנה. יכ"ח יורד מלא אצבעותיו, ומחור של אצבעותיו. חלופה לשון ויהיה מלא בקומצו מסולת מלא שבור המזמך. לא כיצד. חלופה לשון אצבעותיו על פיט דר' וקור

הוֹצִיאָו לוֹ. מִלִּשְׁכַּת הַכִּלִּים: וְכך הַיֵּשָׁה מְדַבֶּרֶת: מִפֶּרֶס בְּגָמִ':
גַּמ' מִחֶסֶד דִּקְטוּרָה. לַחֲפוּן מִתּוֹכָהּ: נִעְיִיל מִחֶסֶד
 וְהִדָּר נִעְיִיל קִטּוּרָה בְּחַפְזוֹ: הַבָּאָה אֶחָד אֶחָד רַחֲמָנָה. בְּנִחְלִים
 וּבִצְקוּטוֹת וְלֹא שְׂמֵי הַבָּאֹת דְּכַתִּיב (וַיִּקְרָא טו) וְלֹקֵחַ אֶ(א) הַכֶּהן מִלֵּא
 הַמַּחֲתָה גַחְלֵי אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וּמִלֵּא
 חֲפָצָיו וְגו' וְהִצִּיל מִצִּית לִפְרוּכֹת:
וְהִדָּאֵשְׁתָּן בְּנִשְׂאִים. כִּף אֶחָד מִלֵּאָה
 סִ(ט) קִטְרֹת ס' מְרוֹבֵה. וְכִזְבִּיהָ לִיקָח לְרִיכָה
 וְמִיִּין: אִפִּי' בּוֹמֵן שְׂנִינָה שׁוּן. כֶּהן
 שִׁחֲפָנִיו גְּדוּלִים וּמוֹפֵן שְׁלֹשָׁה קָצֵן
 אֲפִילוֹ הֵי כִיוֹן דְּכִרּוֹב כְּהֵנִים גְּדוּלִים

ועלה ראש המזבח
מחתה דגחלים והבא
הוציאו לו (ט) כף
ומחתה גרושה של
אבטינים: חפן מלא
הגדול לפי גדלו והקטן
מדתה: כף ביום ההוא
חפניו והביא אמר רד"ק
דהיכי נעביר נעילי ו
אמר רחמנא ולא
לקטורת בחופניו ונתן
וליעול כי מטי התם
בשנייה ונחתיה למח
בשר ודם אין עושי
המלכים הקב"ה על
לא אפשר וכיון
כדאשכחן בנשיאים
בימין ואת הכף בש

(ג) מִזְבֵּחַ חַת הַטִּיפָה: וְזִרְתָּנִי.
 וְזִירָא בְשָׁמִי שְׁמִיא
 וְאִפִּילוּ בִּזְמַן שֶׁשְּׁנִיָּה
 יִשְׁמַעְאֵל בֶּן קִמְחִית
 אָמְרוּ עָלָיו עַל רַבִּי יֵשׁ
 חוֹפֵן אַרְבַּעַת קִבִּין בִּבְּ
 הַנְּשִׁים זָרְדוּ וְזָרָא
 דָּאִמְרִי בְּעֶרְסֵן וְכַדֵּר
 (ד) רַבָּה בְּרַי יוֹנָתָן אָמַר
 לַחֲלוּלָה אוֹיֵבָא דָּאִמְרֵהּ
 אֲבָהוּ (ה) דְּרַבִּי אֲבָהוּ
 לְמַלְחָמָה וְכַתִּיבִי (ו) דְּ
 זִרְתָּנִי וְזִירָא אָמְרוּ
 דְּבָרִים עִם עֶרְבִי אוֹ
 אַחִיו וְשָׁמַשׁ תַּחְתִּיו
 עָלָיו עַל רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל
 וְנִתְּזָה צִינּוּרָא מִפּוֹ
 אֲמַן שְׁנֵי כְּהֻנִּים גְּדוּלָּה
 שְׁמִשׁוּ בְּכַהֲנָה גְּדוּלָּה
 מִימֵי לֹא רָאוּ קוֹרוֹת
 ת"ר^ד בְּקוֹמְצוֹ שְׁלֹא יֵי
 הַתָּם הוּא דְּכַתִּיב בִּכְ
 קְטוֹרֶת סָמִים דֶּקָּה לֹא
 מֵאִי לֹא שְׁאֵם רֵצָה
 וְחוֹפְנָה לְפָנִים שְׁמַעְתָּ
 עוֹשָׂה אִי נָמוּי שְׁלֹא
 בְּקוֹמְצוֹ אִי בְּקוֹמְצוֹ
 בְּקוֹמְצוֹ כְּדִקְמָצִי אִינֵשׁ
 כְּמֵה דְּמִחוּסָר טַפִּי מַעֲלִי ת"ל מֵלֵא:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) לקמן מח: לעיל מג:
זכחים קד. [ממיר כח:]
(ב) שבת עד: פסחים
עז: ג [עירוויץ ט. ב"ק
מב:]. (ג) גדרים מל:
(ד) נדה לא. (ו) [ו
ותאורין]. (ז) [תוספתא
ספי"ג ע"ש]. (ח) [בס"א:
המנון]. (ט) [לקמן מט:
י מנחות יא. (כ) [במדבר
ז]. (ל) [ל"ל מ"ק יג:
מ]. (מ) [יומא פ"א ה"א:
ט] שייך לע"ה.

הגהות הב"ח

(ח) גַּם מִמָּחֶה דָּא מִנָּה
 הָיָה יָעַל כִּי (ט) שֶׁ
 הוֹצִיאוּ לוֹ אֶת הַבֶּקֶר יִקָּח
 מִלְּמִשְׁכָּם: (י) שֶׁנֶּשְׂאִי
 מִקְרָהוּ (חֲמִשִּׁי) עֲלֵיהֶּ
 מִמָּחֶה דְּגִדּוּלִים עֲלֵיהֶּ
 (יב) כִּי מִנִּי הַלָּהֶם
 לַעֲרֹב: (יג) שֶׁהָיָה
 דְּרִבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן קַמְחָת
 לוֹ חֶמֶס וְאוֹנוֹת (יד) שֶׁ
 וְיָצִיט מִרְ' שֶׁחֵם
 דָּלָה גָּרָא שֶׁלֹּא
 מִדָּה לֹא שָׁלַח לֵה
 עֲשׂוֹת: (טו) שֶׁ
 עֲשָׂה לְכָל יוֹמֵת
 אֲחֵיתָ מִנְחָה: (טז) הָיָה
 דִּם הַכֹּהֵן לֹא דְרִבְסִי וְכִי
 מִנָּה הַמִּמָּחֶה וְכִי
 לְכָל יוֹמֵת לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ: (יז) שֶׁ
 דִּמָּה אֲחֵיתָ בְּחֻמֵּי: (יח) שֶׁ
 רַב וְאוֹנוֹת (יט) חֲמִשִּׁי
 קִרְבָּן מִלְּמִשְׁכָּה
 וְיָצִיט מִרְ' שֶׁחֵם
 דִּם וְאִיכָא דְּלִמְרִי לְכָל
 שֶׁנֶּשְׂאִי מִנִּי הוֹרֵי
 גִּבּוֹר יִעַל: (כ)

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א [רש"י ד"ה הצאה אחת
 וכו' ולקח הכהן. מלת
 הכהן נמחק ונ"ב עי' ש"י:

לעזי רע"י

טודי"ל. קנה, גבעול.

תום' ישנים

הבא מחרת דקדוקה
הקשה ר"י אלחנן דמכא
משמע שחי' הקטנות
הקטנות בתוך המהמה וכן
משמע שחי' נקרא דקדוקה
ולא מנדרב, וכן ר' אלחנן
מסתמך וכן גבי ר' אבא
ישמע' עתין קטן וכן גבי
נדר וזכאלי, ואלו כגון
אחד ממעט שחי' שפין
דמתן דהם (ומדר, ג' מ' מ')
שזה בתחמה נדר אבי
גמולס על המוצה הפעמי
ורדרן בשולי המהמה,
ואמרין ימי כפאיו חוזרין
ההכנס המהמסין
הקטנות פעמי' והמהמה
ר' אחד, גמולס על איה ש
שפין, עתה מדע שחי' איה
מוצה פעמי'. ואמר רבינו
שחי' יו"כ וזכאלי
שפין בתוך המהמה מלאה
גמולס כי לא היה מוצה
לפי הפס' כי לא חיון א'
אין שפין ביום שחי', אבל ש'
לא יום ויום ושחי' שפין

המחזק, וקטורת) דגדג ואל
שם מחתה. ואפילו בזמן
לא היה רק ג' קצין, אלא של
ש"ש שימשו כקצין (א). וברוב
פסיקתא שלא קטרת מדשנח
פירש בקונטרס שלא יעשה כ
לקומץ, ועוד דפשיטא ליה דה
דאי לא ילפינן מלא מלא מק
וחופן שזו היא עבודה קשה
על כן נראה לרבינו שמואל
למוד. וטעמא דחופן וחזר
ולא כבלי, ומה שהתירו להבי

(א) נראה ד"ל זרדי חבילת קמחית. (ב) לשון רבינו זכאן הוא משולל הבנה ואולי נפל איזה ט"ס בדבריו וז"ע.

(ד) עיין צפ' המפלת דף לא וברש"י שם ודברי התו"י כאן תמוה ועי' ש"י.